

kan zich niet herinneren wat hij deze beschermeling kan misdaan hebben, maar om het even, het is niet goed haar niet te vriend te houden. Daarom zoekt hij haar in Brussel al eens op, onopvallend en doet dan nonchalant, dat kan hij met vrouwen. Zij echter wil geen omgang met hem en blijft stug. Ik drink niet, merci. Ik houd niet van patisserie, merci. Als dat niet helpt, belt hij haar op. Ze moet hem vanavond komen opzoeken op zijn kamer. Haar directeur komt bij hem, „dat is goed voor haar.” „Ik zal zeggen dat ge komt vragen of ik geen boodschap mee te geven heb voor thuis.”

Met dien directeur wil zij wel goed staan, ge kunt nooit weten. Ze drinken wijn en Henriken beveelt haar bescheiden aan. Ze lachen eens en de directeur doet een heel vage belofte, die haar vleit. Als zij en Henriken alleen zijn, zoo-gezegd omdat hij nog een briefje voor thuis moet schrijven, zegt hij ernstig, haar strak aankijkend, dat hij die blouse niet mooi vindt. Die is mooi voor bij ons op het gehucht, maar ge zijt hier in Brussel.

Ook onze meisjes zijn maar vrouwen. Door Brussel spatsierend dat de Brusselaar spottend omkijkt, denken zij toch mooi te zijn. Wijst haar een Henriken op iets leelijks, hoe onsympathiek ze hem ook vinden, hij doet haar pijn van binnen. „Ja,” zegt Irma, verlegen, rood, vernederd, „maar ge kent ons moeder niet. Stil en deftig gekleed gaan, iets anders hoor ik thuis niet.” Hij beweert dat een meisje als zij mooi moet gekleed gaan, daarmee uit. Tiens, wil zij vanavond eens mooie toiletjes zien, kom dan maar mee. Natuurlijk wil zij zich eerst gaan kleeden, want zij heeft toch wel wat beters dan dit. Hij kan ongedwongen kameraad zijn, een ietsje verstrooid, alsof zij slechts een aangenaam, maar onbelangrijk, intermezzo is tusschen vele belangrijke zaken die hij om het hoofd heeft. Dat en ook de wijn stellen haar gerust. Zij laat hem zelf beslissen over twee kleedjes waartusschen zij aarzelt.

Hij wil haar niet veroveren en bezitten zooals andere. Ook dat kalmeert vrouwelijken argwaan en het prikkelt meteen. Ze begint te denken dat zij hem verkeerd beoordeeld heeft, misleid door zijn onverdiende reputatie. Hij is wel phantastisch, geeft gaarne geld uit, heeft millionairgrillen die haren eenvoud ontstellen maar hij is goed, zacht, vriendelijk, soms kinderlijk gespraakzaam, soms beslommerd, met weemoedige glimlachjes, nooit bitter of woest. Hij noemt haar Irreke, dat vindt zij lief. Eerst heeft zij voor elke samenkomst bedacht hoe ze hem rond zijn ooren zal slaan en wat hem allemaal verwijten, als hij maar eventjes vrijpostig wordt. Nu weet ze na elke samenkomst dat hij gereserveerd is en toch onzeggelijk lief. Met licht onbehagen vraagt ze zich zelfs af, of hij in haar wel het meisje, de vrouw ziet en ze neemt zich voor hem den volgenden keer een heel klein beetje aan te moedigen, alleen maar om te zien of hij voor haar een natuurlijke onverschilligheid gevoelt.

Weldra begint zij belang te stellen in wat hij doet als zij er niet is, wandelt in zijn straat op en neer of belt hem op. Is meneer er niet? En u weet niet